

Sessizce Filizlendim

— İsimsiz Şaire · 11 Nisan 2025

StartFragment--> Soğuk ve karanlık bir kışta

Yitirdim tüm güzel renklerimi
Güneşe hasret toprağın bağına
Bıraktım kurumuş tohumlarımı

Toprağın derinliklerine inerken
Bir bir kaybettim ışıklarımı
Ay ve yıldızlar tek tek sönerken
Aldığım darbelerle buldum yerimi

Her taraf sessiz, karanlık ve korkunç
Ben kimim, neden burada böyle çaresizim
Bu bekleyiş yakışmaz benim benliğime
Mutluluğa giden bir yol bulunur elbette

Rüzgârın değmediği toprağın altında
Yağmur damlaları gözyaşlarıma karıştı
Güneşi hayal edip kabuklarımı kırarken
Köklerimle toprağı yavaşça sarmaladım

Başımı kaldırıp yol almaya başlarken
Bilinmezliğin içine umudumu gizledim
Derinlerden gelen kuş seslerine takılıp
Büyüdükçe,güçlenerek daha da ilerledim

Sonunda güneş tüm sıcaklığıyla gülümsedi
Solmuş tüm renklerim geri yerine geldi
Verdiğim mücadelem zor ve çetindi
Bunu ne güneş ne de kuşlar bildi

Toprak bağına basmış bunu şimdi anladım
Meğer bana dost imiş,ben onu düşman bildim
Sessizce filizlendim ,eski halime döndüm
Sevgimi toprağıma sessizce fısıldadım